

Sotaorvon runosikermä

Lapsena minulta kysyttiin:

”Muistatko mitään isästäsi?”

Kun pudistin päätä, aikuiset jatkoivat:

”Isäsi oli mukava kunnan mies.”

Joskus katsoin hänen kuvaansa lipaston päällä:

totinen mies sotilaspuvussa ja lakki päässä,

isä, joka nosti minut korkealle,

näytti kukkivan voikukan,

kantoi yli pihan ja pörrötti tukkaa.

Lomalta lähtiessään hän sanoi äidille:

”Pidä sitten tytöstä huolta.”

Jos vielä eläisit,

köpöttäisit vanhan miehen askelin,

katsoisit poikieni kuvia lipaston päällä:

sotilaspukuiset miehet,

totiset kasvot ja lakki päässä.

Lapsuuden kesissä asui ilo,
ojanpenkalta löytyi ahomansikoita,
sinisen veden syli kantoi.
Soutu ja onkiretket
olivat keskenkasvuisen juhlaa.

Syyskuun ensimmäisenä
kilahti koulun kello,
se tiesi kavereita,
joita maitoperunat ja viili olivat kasvattaneet
ainakin tuuman verran.

Sodassa ollut opettaja
otti ohjat käsiinsä,
jakoï tiedon, taidon ja elämän viisaudet.
Niillä eväillä meidät saatettiin matkaan.

Aikanaan me kasvoimme.
Elämä kantoi meitä,
vei purojen ja pitkospuiden yli
polkujen ja teiden risteyksiin,
antoi tehtäviä ja yrittämisen ilon.
Lapsuuden ikkunasta näki
koivun ja tähden,
kuuran alta kaistaleen taivasta.

Joulukuun kuudes

Joulukuun kuudentena

maa on valkoinen, vihreän kuusen oksalla lintu
suussa viluinen laulu.

Puhelen lapsenlapselle:

Tänään liput hulmuavat, on Suomen syntymäpäivä.
Suomi syntyi samana vuonna kuin mummon äiti.
Suomellakin on kumarat hartiat ja työn kovettamat kädet,
mutta utelias mieli ja avoin sydän niin kuin sinulla.

Käsi kädessä kuljemme Jumalan puistoon.

Sytytän sankarihaudalle kynttilän.

Päivä vaihtuu iltaan, haudoilla säteilee valomeri.

Veteraanien laulussa kajahtaa jo iltahuuto

ja sana kuin testamentti: Hoivatkaa!

Univuoteella lapsi ja mummo ristivät kädet.

Kiitos tästä maasta!

Kiitos perheestä ja ystävistä!

Varjele maamme rauhan tiellä.

Runosikermä esitetty Vaasan kansallisten seniorien
itsenäisyyspäiväjuhlassa 2.12.2019

Kirjoittaja ja lukija Eeva Kontiokari